

Arrest

nr. 174 039 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 14 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De derde verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De vierde verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben twee kinderen, namelijk de derde en vierde verzoekende partij.

Op 18 januari 2008 dienen de eerste twee verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 2 december 2008 dienen de eerste twee verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 februari 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij. Op 11 maart 2009 tekent de eerste verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 24 februari 2010 met nummer 39 244 verwerpt de Raad het beroep.

Op 23 februari 2009 weigert de commissaris-generaal eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij. Op 13 maart 2009 tekent de tweede verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 18 maart 2010 met nummer 40 417 verwerpt de Raad het beroep.

Op 27 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 februari 2010 trekt de commissaris-generaal zijn beslissingen van 23 februari 2009 in.

Op 22 april 2010 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 15 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 2 december 2008 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 3 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 24 januari 2011 dienen de eerste twee verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 24 januari 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 13 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 4 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 15 januari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2013 werd ingediend door :

*N.(...), V.(...) (R.R. (...))
geboren te Erevan op 14.11.1976*

en echtgenote:

*C.(...), A.(...) (R.R.: (...))
geboren te Erevan op 31.07.1985*

wettelijke vertegenwoordigers van:

*N.(...), M.(...) (R.R. (...))
geboren te Antwerpen op 11.02.2008*

*N.(...), M.(...) (R.R. (...))
geboren te Antwerpen op 08.06.2011*

*nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkenen verklaren dat zij hun regularisatieaanvraag baseren op de onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen, waarbij de asielprocedure met beroepsprocedure en regularisatieaanvraag wordt opgeteld, langdurig illegaal verblijf in België gedurende 4 jaar en een half en duurzame sociale verankerung. Hiermee beroepen betrokkenen zich impliciet op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 18 januari 2008 ononderbroken in België zouden verblijven, vlot Nederlands zouden spreken, taallessen gevolgd hebben (zie deelcertificaten), contacten hebben met Belgen, tal van getuigenverklaringen bijvoegen, goed aangeschreven staan bij de mensen die hen kennen, werkbereid zijn, hun economische en sociale belangen ondertussen in België zouden gevestigd hebben, beschikken over diploma's behaald in het land van herkomst, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden (zie attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie) en de heer N.(...) in het bezit is van een Belgisch rijbewijs (zie kopie rijbewijs), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 18 januari 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 22 april 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar 3 maand 4 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen hebben op 28 november 2008 een eerste aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend. Deze aanvraag werd ontvankelijk bevonden op 27 april 2009 en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Op 15 december 2010 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard. Op 07 januari 2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkenen. Zij dienden echter op 24 januari 2011 een tweede aanvraag 9ter in. Deze werd ontvankelijk verklaard op 10 maart 2011 en wederom werden betrokkenen in het bezit gesteld van een medisch A.I.. Op 06 juni 2012 werd de aanvraag echter ongegrond bevonden. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Meester V.(...) stelt dat indien verzoekers teruggestuurd zouden worden naar hun land van herkomst zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit zou een bedreiging kunnen uitmaken voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. De raadvrouw heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven, de fysieke integriteit en de vrijheid van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven, fysieke integriteit en de vrijheid dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat zij nog andere legaal in België verblijvende naaste familieleden hebben met wie zij bijzondere banden zouden hebben. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Meester V.(...) stelt dat dochter M.(...) ingeschreven is in het vreemdelingenregister en dat ouders van een kind dat legaal in België verblijft, geregulariseerd dienen te worden overeenkomstig artikel 8 EVRM. Uit het rijksregister blijkt echter dat M.(...) in het wachtregister ingeschreven is, niet in het vreemdelingenregister. Betrokkenen zijn niet de ouders van een legaal in België verblijvend kind.

De advocate verwijst naar het feit dat het oudste kind van betrokkenen school loopt in België, dat het kind als het ware een kleine Belg is en dat zij de Armeense taal niet beheerst qua lezen en schrijven. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is M.(...) pas schoolplichtig op 01 september 2014. Daarenboven tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van hun kind werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hier geboren zijn en de Armeense taal niet zouden beheersen, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Dat hun oudste kind geen Armeens kan lezen of schrijven is gezien haar leeftijd niet abnormaal, zij wordt bijna 6 jaar en het is op deze leeftijd dat de meeste kinderen beginnen leren lezen en schrijven. Ze heeft dan ook alle kansen om dit te leren in haar

moedertaal. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in precair verblijf.

Verder wordt verwezen naar de Rechten van het Kind, doch wordt op geen enkele manier aangetoond op welke manier er sprake zou zijn van een schending van de kinderrechten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Zonder de nodige bewijzen, kan dit argument geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Betrokkenen hebben steeds geweten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in afwachting van de procedure conform artikel 9ter. Bijgevolg kan het argument dat verzoekers geen band meer zouden hebben met Armenië, evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst ligt binnen de eigen invloedssfeer van betrokkenen, indien ervoor gekozen wordt deze banden niet te onderhouden ligt dat enkel en alleen aan henzelf.

Meester V.(...) verwijst naar een wetsvoorstel dat Groen en Ecolo indienden voor wat betreft families met een verblijf van 5 jaar in België en schoolgaande kinderen. Er dient op gewezen te worden dat er geen beroep gedaan kan worden op wetten die (nog) niet in werking gereden zijn."

Op 9 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 15 januari 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Naam, voornaam: N(...), V(...)
geboortedatum: 14.11.1976
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.05.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.06.2013."

Op 9 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) in hoofde van de tweede verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing, die op 15 januari 2014 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Naam, voornaam: C(...), A(...)
geboortedatum: 31.07.1985
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.05.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.06.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij vecht twee beslissingen aan, enerzijds de beslissing d.d. 9 januari 2014 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en anderzijds de bijlage 13septies d.d. 9 januari 2014.

In principe dient er voor elke beslissing een afzonderlijke vordering te worden ingesteld. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).

De thans bestreden beslissingen vertonen niet de vereiste samenhang opdat de vorderingen tegen deze beslissingen in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

Huidige vordering is niet ontvankelijk wat betreft de tweede vermelde bestreden beslissing. (cf RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 26 maart 2009, nr. 191.921; RvS 24 juni 2004, nr. 132.951; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).”

2.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van de bijlagen 13sexies te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bijlagen 13sexies, en een eventuele vernietiging van deze beslissingen dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tegelijkertijd werden genomen en op dezelfde datum aan de verzoekende partijen werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partijen voeren tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tegen de twee inreisverboden.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun enig middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.01.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 09.01.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden, dat de kinderen in België school lopen, dat zij geen enkele binding meer hebben met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijven, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft

om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan “buitengewone omstandigheden”, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13sexies) d.d. 09.01.2014 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 09.01.2014 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13sexies d.d. 09.01.2014) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

De verzoekende partijen adstrueren verder hun middel ten aanzien van de inreisverboden als volgt:

“Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.05.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partijen:

“In het enige middel stelt verzoekende partij de schending voor van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat het niet redelijk zou zijn dat de eerste bestreden beslissing bepaalt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, zonder aan te geven wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Zij stelt dat de tweede bestreden beslissing niet zou meedelen waarom er een inreisverbod wordt gegeven voor een duur van drie jaar.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.[...]”

Er bestaat geen verplichting voor de verwerende partij om in de bestreden beslissing aan te geven wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, met name voor de eerste bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar hetgeen hoger uiteengezet onder “III. MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID”.

Louter ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat het inreisverbod werd gegeven in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...)”

De bestreden beslissing bepaalt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.06.2013.”

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Gezien verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Het enige middel is ongegrond.”

3.1.3. Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In dezelfde zin bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Zoals verzoekers aangeven, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen in rechte en in feite moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gemotiveerd dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, aangezien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald in hun verblijfsaanvraag. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekers menen dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Zij stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft beperkt tot een standaardmotivering dat met in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, zonder daarbij aan te geven wat dan wel als dergelijke “*buitengewone omstandigheden*” kan worden beschouwd. Nochtans heeft de gemachtigde van de staatssecretaris volgens verzoekers een discretionaire bevoegdheid om te oordelen wat “*buitengewone omstandigheden*” zijn, en bijgevolg ook de verplichting om omstandiger te motiveren. Verder menen de verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing de “*overige voorwaarden*” van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat moet worden aangenomen dat de verzoekers aan die overige voorwaarden voldoen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de schending van de hoger genoemde beginselen moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In hun verblijfsaanvraag van 20 juni 2013 hebben verzoekers summier als buitengewone omstandigheden aangehaald dat zij een onredelijke lange asielpcedure als gezin met schoolgaande kinderen achter de rug hebben, en dat, indien de asielpcedure met de beroepsprocedure en regularisatieprocedure wordt opgeteld, de verzoekende partijen een langdurig legaal verblijf hebben in België gedurende 5 jaar en een half. De verzoekende partijen baseren hun verblijfsaanvraag eveneens op hun duurzame sociale verankering. Zij hebben ook op het wetsvoorstel gewezen dat door ‘Groen’ en ‘Ecolo’ werd ingediend, waarbij kinderen die in België schoollopen en 5 jaar in België verblijven, samen met hun ouders geregulariseerd kunnen worden. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag tevens aangehaald dat indien zij zouden worden teruggestuurd, dit een inbreuk op de artikelen 3 en 8 van het EVRM zou betekenen. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag laten gelden dat zij onder meer geen band meer hebben met hun land van herkomst, dat zij vele contacten hebben met Belgen, dat zij geen inbreuk hebben gepleegd tegen de Belgische openbare orde, dat zij werkbereid zijn, dat zij meerdere diploma's hebben behaald in hun land van herkomst, dat hun jongste kind geboren is in België, dat zij een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie hebben behaald en dat hun dochter M. ingeschreven is in het vreemdelingenregister. De verzoekende partijen meenden dat deze elementen bewezen dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevinden en dus niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen individueel gemotiveerd waarom deze geen

buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat er in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden geen sprake is van een “standaardformulering”, noch van enig “in het donker tasten” aangaande de motieven van de beslissing. In de eerste bestreden beslissing wordt betoogd dat, waar de verzoekende partijen zich beroepen op een onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen en op hun regularisatieprocedures die samen 4 jaar en half hebben geduurd en op een duurzame sociale verankering, de verzoekende partijen gebruik willen maken van de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie is echter vernietigd en is bijgevolg niet meer van toepassing. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat de verzoekende partijen sinds 2008 in België verblijven, vlot Nederlands spreken, taallessen gevolgd hebben, contact hebben met Belgen, goed aangeschreven staan bij mensen die zij kennen, werkbereid zijn, hun economische en sociale belangen in België hebben, beschikken over diploma's, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie hebben behaald en dat de eerste verzoekende partij in het bezit is van een Belgisch rijbewijs, niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er wordt betoogd dat de asielaanvraag van de verzoekende partijen, die 2 jaar, 3 maanden en 4 dagen heeft geduurd, niet onredelijk lang is. De verzoekende partijen kunnen zich verder niet beroepen op het feit dat zij geen inbreuk hebben gepleegd tegen de Belgische openbare orde daar dat iedereen geacht wordt zich te houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De verzoekende partijen kunnen zich tevens niet beroepen op het feit dat zij tweemaal een attest van immatriculatie hebben verkregen door een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gesteld dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, maar louter een proceduredocument. Tevens wordt er gesteld dat de verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bij een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien tonen de verzoekende partijen ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aan, daar het gezin niet gescheiden wordt. In de eerste bestreden beslissing staat dat de derde verzoekende partij niet is ingeschreven in het vreemdelingenregister, maar enkel in het wachtregister en dat hieruit geen recht tot verblijf kan verkregen worden. Het feit dat de derde verzoekende partij schoollopend is, maakt geen buitengewone omstandigheid uit, daar de verzoekende partijen niet aantonen dat de kinderen geen school kunnen lopen in het land van herkomst. De eerste bestreden beslissing stelt dat het feit dat de kinderen in België geboren zijn en de Armeense taal niet beheersen geen buitengewone omstandigheid vormt. Vervolgens wordt gesteld dat de verzoekende partijen op geen enkele manier aantonen hoe een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending van de kinderrechten zou uitmaken. De verzoekende partijen hebben enkel precair verblijf verkregen in België en kunnen zich dan ook niet beroepen op het feit dat zij geen band meer zouden hebben met hun land van herkomst. Het al dan niet onderhouden van banden met Armenië ligt binnen de eigen invloedssfeer van de verzoekende partijen. Waar in de aanvraag wordt verwezen naar een wetsvoorstel, wordt er op gewezen dat er geen beroep kan worden gedaan op wetten die (nog) niet in werking zijn getreden.

Verzoekers kunnen weliswaar worden gevolgd waar zij stellen dat een discretionaire bevoegdheid de redelijkheid tot grens heeft en dat in geval van een zeer ruime discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu*, strengere eisen gelden aangaande de motiveringsplicht nu dat een belangrijke waarborg vormt voor de rechtsonderhorige tegen een arbitrair optreden van het bestuur. Wat de beoordeling van het begrip “buitengewone omstandigheden” betreft, wijst de Raad echter op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die onder andere in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dit begrip als volgt heeft toegelicht: “*dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*”. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in de tweede paragraaf van de bestreden beslissing dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de elementen van integratie die verzoekers hadden aangehaald betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Voorts merkt de Raad op dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat in de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing de eventuele gegrondheid van de verblijfsaanvraag

niet wordt beoordeeld, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij voldoen aan “de overige voorwaarden” van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er elementen zouden zijn die in aanmerking kunnen komen voor een al dan niet voor verzoekers positieve beoordeling van de gegrondheid, ontslaat verzoekers nog steeds niet van de vereiste eerst de ontvankelijkheid en dus de buitengewone omstandigheden voor het indienen van de aanvraag in België aan te tonen.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over wat wel als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat de aanvrager de buitengewone omstandigheden aantoont waarin hij zich bevindt waardoor hij geen aanvraag tot verblijf kan indienen in het land van herkomst. Deze bepaling vereist dat de verwerende partij de neergelegde elementen grondig onderzoekt en motiveert waarom deze elementen wel of niet een buitengewone omstandigheid vormen. Deze bepaling vereist niet dat de verwerende partij motiveert over welke elementen de verzoekende partijen hadden moeten invoeren opdat zij zouden aantonen dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevinden. *In casu* heeft de verwerende partij op alle elementen, die zijn aangehaald in de aanvraag van de verzoekende partijen, uitgebreid geantwoord. De verzoekende partijen voeren bovendien niet aan dat de verwerende partij niet zou hebben gemotiveerd inzake een bepaald element.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd of dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onredelijke beoordeling heeft gemaakt, bijgevolg kan geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 noch van het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.1.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.2. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.4. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *VERMEULEN* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. De verzoekende partijen laten na om *in concreto* aan te

tonen dat het nemen van de eerste bestreden beslissing aan deze drie genoemde voorwaarden voldoet. Het vertrouwensbeginsel is dan ook niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.5. Waar de verzoekende partijen de schending van de hoorplicht aanvoeren, wijst de Raad er op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de hoorplicht. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3.6. De hierboven besproken onderdelen van het enig middel zijn enkel ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. Gelet op het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing dient dan ook verworpen te worden.

De overige onderdelen van het enig middel zijn ontwikkeld ten aanzien van de twee bestreden inreisverboden.

3.1.3.7. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij de twee inreisverboden voor een duurtijd van drie jaar oplegt. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij een inreisverbod van maximaal drie jaar moet opleggen, maar dat niet wordt gemotiveerd waarom *in casu* de maximumtermijn wordt opgelegd. De verzoekende partijen wijzen tevens op artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet en stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Beide bestreden beslissingen worden als volgt gemotiveerd:

“o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.06.2013..”

Zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. De verzoekende partijen laten dus terecht gelden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod nog niet betekent dat de duur van dit inreisverbod de maximale drie jaar moet zijn. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig het eerste lid van voornoemd artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt gesteld dat het inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op grond van het feit dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”* waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2013. Tevens wordt er gewezen op het feit dat de verzoekende partijen een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend nadat zij een bevel om het grondgebied te verlaten, hebben gekregen. Dit vormt geen motivering wat de duur van inreisverbod betreft, noch een aanwijzing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat *in casu* om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2013, niet werd uitgevoerd. Volgens artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan dit enkel als reden gebruikt worden om een inreisverbod op te leggen, en niet om de duur van dat inreisverbod te motiveren. De vaststelling dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2013, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225 en 234.228). Bovendien betreft de loutere vaststelling dat de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (RvS 22 maart 2016, nr. 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat de wet haar niet in de weg staat om een inreisverbod van drie jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen, daar zij een discretionaire bevoegdheid heeft om de termijn van een inreisverbod te bepalen, wijst de Raad op het volgende. De verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid om de termijn van een inreisverbod te bepalen, maar dit verlost de verwerende partij niet van haar motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht zal zelfs strenger zijn bij een discretionaire bevoegdheid als bescherming tegen willekeur (*Opdebeek, I. en Coolsaet, A., “Toepassingsgebied ratione materiae van de wet motivering bestuurshandelingen”, in Opdebeek, I. en Coolsaet, A. (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, p.64-65*). De vaststelling van de verwerende partij dat zij *in casu* een discretionaire bevoegdheid heeft, kan de schending van de motiveringsplicht dus niet verantwoorden of opheffen.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen de schending van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet aannemelijk. De verzoekende partijen tonen aan dat de tweede en derde bestreden beslissing niet afdoende zijn gemotiveerd. Dit onderdeel van het middel is gegrond. De tweede bestreden beslissing en de derde bestreden beslissing dienen bijgevolg vernietigd te worden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd, doch wel een gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS